

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
sídlem X
zastoupen advokátem AK RHK, s.r.o. JUDr. Tomášem Hlaváčkem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha 5

proti

žalovanému: **Český báňský úřad**
sídlem Kozí 4, 110 00 Praha 1

osoba zúčastněná na řízení: X **správkyně konkursní podstaty úpadce X**
sídlem X
zastoupena advokátkou JUDr. Hanou Kapitánovou
sídlem Sady 5. května 296/36, 301 00 Plzeň

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 11. 2019, č. j. X

takto:

- I. Žaloba proti rozhodnutí Českého báňského úřadu ze dne 27. 11. 2019, č. j. X, se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obvodního báňského úřadu pro území krajů Libereckého a Vysočina (dále jen též „správní orgán I. stupně“), ze dne 12. 7. 2019, č. j. X. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně rozhodl podle § 142 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, že oprávněná k dobývání (tj. držitelem oprávnění k dobývání) výhradního ložiska v dobývacích prostorech X ev. č. X X ev. č. X, X ev. č. X a X ev. č. X (dále též „dobývací prostory“) je organizace X v konkursu, zastoupená správkyní konkursní podstaty (osoba na řízení zúčastněná, dále také jen „X“), a že uvedený právní vztah trvá ode dne 13. 4. 1999 dosud.
2. Řízení o určení právního vztahu k předmětným dobývacím prostorům bylo zahájeno žalobou podanou žalobcem u Obvodního soudu pro Prahu 5 proti správkyni konkursní podstaty úpadce X, neboť žalobce byl k tomuto kroku vyzván žalovaným za účelem posouzení platnosti smluv o převodu dobývacích prostorů, na základě kterých byl žalobce zapsán jako držitel do evidence držitelů dobývacích prostorů. Obvodní soud pro Prahu 5 žalobu postoupil Okresnímu soudu v Jihlavě, který usnesením ze dne 27. 1. 2017, č. j. 4 C 136/2009-124, řízení zastavil a věc postoupil Obvodnímu báňskému úřadu v Brně (dále jen „OBÚ Brno“), neboť měl za to, že smlouva o převodu dobývacího prostoru podle § 27 odst. 7 zákona č. 44/1988 Sb., o ochraně a využití nerostného bohatství (horní zákon), má veřejnoprávní povahu a přezkum smluv o převodu práv k dobývacím prostorům spadá do kompetence obvodního báňského úřadu.
3. OBÚ Brno postoupil věc správnímu orgánu I. stupně, který usnesením ze dne 21. 8. 2017 podání žalobce odložil, žalovaný rozhodnutím ze dne 29. 11. 2017, č. j. X, toto usnesení potvrdil. Ke správní žalobě žalobce zdejší soud rozsudkem ze dne 11. 7. 2018, sp. zn. 59 A 7/2018, tato rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému s tím, že k určení existence práv k dobývacím prostorům je příslušný obvodní báňský úřad.
4. Pro úplnost soud dodává, že zahájení řízení o určení právního vztahu k dobývacím prostorům předcházelo spor o platnosti usnesení valné hromady společnosti X, ta rovněž zvolila předsedu představenstva X, který za tuto společnost podepsal smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 21. 8. 2002. Usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 9. 2007, č. j. 42 Cm 25/2002-107, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 2008, č. j. 3 Cmo 483/2007-137, byla veškerá usnesení valné hromady této společnosti prohlášena za neplatná.
5. Protože byla oprávnění k dobývání výhradních ložisek v dobývacích prostorech sepsána do majetkové podstaty společnosti X, na kterou byl v roce 2003 prohlášen konkurs, žalobce se žalobou domáhal vyloučení těchto oprávnění mj. ve vztahu k předmětným dobývacím prostorům. Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003-382, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010-512, byla žalobcova žaloba zamítnuta. Právní názory soudů byly potvrzeny rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2014. č. j. 29 Cdo 2050/2011-585, rovněž žalobcova ústavní stížnost byla odmítnuta. V těchto řízeních byla jako otázka předběžná posuzována platnost smluv o převodu dobývacích prostorů uzavřených dne 21. 8. 2002, a to v žalobcův neprospěch. V důsledku toho byla jako držitel dobývacích prostorů v jejich evidenci uvedena organizace X.
6. Žalobce dne 7. 2. 2019 předložil správnímu orgánu I. stupně smlouvy datované dne 20. 8. 2011, jimiž měla organizace X převést předmětné dobývací prostory na žalobce. Rovněž předložil rozhodnutí o předchozím souhlasu k převedení předmětných dobývacích prostorů, které vydal OBÚ Brno dne 24. 7. 2002.

7. Dne 14. 2. 2019 správní orgán I. stupně oznámil pokračování v řízení ve věci určení právního vztahu k předmětným dobývacím prostorům. Společnost X jako další účastník řízení uvedla, že jí nejsou známy smlouvy ze dne 20. 8. 2001 a smlouvy se ani nenachází v předaných dokladech. Poukázala na to, že ve všech souvisejících sporech se vždy jednalo pouze o smlouvy o převezech dobývacích prostorů ze dne 21. 8. 2002, které za organizaci podepsal X.
8. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 12. 7. 2019 vyslovil, že oprávněná k dobývání výhradního ložiska v dobývacích prostorech X, X, X a X je organizace X v konkursu, zastoupená správkyní konkursní podstaty, a tento právní vztah trvá ode dne 13. 4. 1999 dosud. Dovodil, že dobývací prostory byly na organizaci X převedeny z organizace X, spol. s r. o., na základě smluv o převodu dobývacích prostorů ze dne 13. 4. 1999, v nichž bylo uvedeno příslušné rozhodnutí OBÚ Brno o předchozím souhlasu k převedení dobývacího prostoru. Stejnopisy smluv byly podle § 27 odst. 7 horního zákona doloženy na OBÚ Brno, který po jejich předložení vydal potvrzení o zaevidování příslušného dobývacího prostoru na organizaci X pod č. j. X, X, X a X. Převod byl uskutečněn k datu podpisu smlouvy dne X, organizace X je od tohoto data oprávněná k dobývání výhradního ložiska v dobývacích prostorech a tento stav trvá.
9. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že i při uzavření smluv ze dne 21. 8. 2002 o převodu dobývacích prostorů z organizace X na žalobce byly splněny podmínky dle § 27 odst. 7 horního zákona ke smluvnímu převodu, neboť byly dne 24. 7. 2002 vydány OBÚ Brno předchozí souhlasy k převedení dobývacích prostorů. Smlouvy ovšem byly za X podepsány předsedou představenstva ten nebyl statutárním orgánem, neboť byl zvolen usnesením valné hromady dne 21. 11. 2001, avšak usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 19. 9. 2007, č. j. 42 Cm 25/2002-107, ve spojení s usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 2. 2008, č. j. Cmo 483/2007-137, byla vyslovena neplatnost usnesení valné hromady konané dne 21. 11. 2001. Rozsudky Krajského soudu v Plzni ze dne 18. 2. 2010, č. j. 22 Cm 71/2003-382, ve spojení s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 17. 2. 2011, č. j. 15 Cmo 129/2010-512, následně rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 29. 5. 2014, č. j. 29 Cdo 2050/2001-585, a usnesením Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3465/14 ze dne 17. 3. 2015, ve věci vyloučení oprávnění k dobývání v dobývacích prostorech, nebylo žalobci vyhověno a bylo vysloveno, že oprávnění k dobývání výhradních ložisek v dobývacích prostorech má organizace X.
10. Ke smlouvám o převodu dobývacích prostorů uzavřeným dne X správní orgán I. stupně konstatoval, že byly uzavřeny před vydáním předchozích souhlasů k převedení předmětných dobývacích prostorů OBÚ Brno ze dne 24. 7. 2002, což je v rozporu s § 27 odst. 7 horního zákona, a podle těchto smluv nemohlo dojít k převedení předmětných dobývacích prostorů na žalobce. Rozhodnutí o souhlasu obsahovala podmínku, že dobývací prostor může být smluvně převeden organizací X na žalobce až po doložení samostatné smlouvy o převodu dobývacích prostorů na OBÚ v Brně a po přeregistrování v evidenci. OBÚ Brno však smlouvy o převodu, které byly uzavřeny dne 20. 8. 2001, neobdržel, k těmto smlouvám nebyla provedena přeregistrace v evidenci. Na základě těchto skutečností tedy nebyla splněna podmínka stanovená v předchozích souhlasech k převedení předmětných dobývacích prostorů. Doručené předchozí souhlasy ze dne 24. 7. 2002 jsou uvedeny až ve smlouvách o převodu předmětných dobývacích prostorů uzavřených dne 21. 8. 2002. Žalobce tedy nedoložil, že ke smlouvám o převodu dobývacích prostorů ze dne 20. 8. 2001 byl vydán předchozí souhlas podle § 27 odst. 7 horního zákona, podle těchto smluv nemohlo dojít ke smluvnímu převodu ve smyslu § 27 odst. 7 horního zákona. Ve smlouvách ze dne 20. 8. 2001 není uvedeno, že by měl žalobce vydané oprávnění k hornické činnosti tak, jak je uvedeno ve smlouvách uzavřených dne 21. 8. 2002. Žalobci bylo toto oprávnění vydáno až dne 30. 5. 2002 rozhodnutím Obvodního báňského úřadu v Plzni pod č. j. 2011/02/415.2, tedy až po uzavření smluv o převodu předmětných dobývacích prostorů dne 20. 8. 2001. Organizaci, která nemá oprávnění k hornické činnosti, nemůže být převeden žádný dobývací prostor.

11. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí ze dne 27. 11. 2019 se závěry správního orgánu I. stupně ztotožnil. Konstatoval, že vzhledem k tomu, že přílohou žádosti o předchozí souhlas s převedením předmětných dobývacích prostorů ze dne 4. 6. 2002, doplněné dne 1. 7. 2002, nebyly žádné uzavřené smlouvy o převodu dobývacích prostorů X na žalobce, a to ani smlouvy ze dne 20. 8. 2001, není relevantní závěr Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38, který se týká smlouvy uzavřené již před vydáním předchozího souhlasu. Rozhodnutími ze dne 24. 7. 2002 OBÚ Brno vydal podle § 27 odst. 7 horního zákona předchozí souhlasy k převedení předmětných dobývacích prostorů, v souladu s těmito předchozími souhlasy oznámila společnost X převedení dobývacích prostorů na žalobce a přílohu těchto oznámení byly smlouvy ze dne 21. 8. 2002, nikoliv smlouvy ze dne 20. 8. 2001, tedy zcela jiné smlouvy než ty, které žalobce následně předložil OBÚ Brno. V souhlasech byla stanovena podmínka, že stejnopis smlouvy o převodu dobývacího prostoru musí být doložen na OBÚ Brno, a jedinými smlouvami, které do roku 2019 byly předloženy, byly smlouvy ze dne 21. 8. 2002, ty ovšem podepsal za X X Tím nebyly splněny podmínky stanovené v předchozích souhlasech k převedení předmětných dobývacích prostorů. Z rozhodnutí ze dne 24. 7. 2002 vyplývá, že smlouvy do jejich vydání nebyly uzavřeny a mají být uzavřeny teprve v budoucnu. Mezi důvody, proč smlouvy ze dne 20. 8. 2001 nebyly zohledněny, žalovaný řadil skutečnost, že v původním návrhu na zahájení řízení se žalobce dovolával smluv ze dne 21. 8. 2002, nikoli ze srpna 2001. Žalovaný poukázal na to, že se tak stalo po více než 17 letech po zahájení řízení, dříve žalobce tyto smlouvy v rámci sporů, včetně soudních, nepředložil jako důkaz, nikdy jimi neargumentoval. Závěr správního orgánu I. stupně, že na organizaci, která nemá oprávnění k hornické činnosti, nemůže být převeden žádný dobývací prostor, vyplývá z § 27 odst. 7 horního zákona ve vazbě na § 5 odst. 2 zákona o hornické činnosti. K převodu dobývacího prostoru může dojít pouze mezi organizacemi, které mohou vykonávat hornickou činnost, jimž bylo vydáno orgánem státní báňské správy pro tyto činnosti oprávnění. Názor žalobce, že uzavřená smlouva o převodu dobývacího prostoru může být předložena kdykoliv, žalovaný odmítl rovněž s tím, že platnost předchozího souhlasu byla omezena v daném případě do 31. 12. 2002.

II. Žaloba

12. Žalobce namítal, že dostatečně doložil, že je držitelem oprávnění k dobývání, neboť organizace X na něho ještě před prohlášením konkursu práva k dobývacím prostorům převedla smlouvami ze dne 20. 8. 2001. A současně byla doložena rozhodnutí příslušného obvodního báňského úřadu, kterými byl s převodem vysloven souhlas. V řízení nebyly provedeny důkazy, podle nichž by toto oprávnění žalobce pozbyl.
13. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38, vyplývá, že smlouva o převodu může být uzavřena před vydáním rozhodnutí o souhlasu. Smlouva sice má být bez zbytečného odkladu předložena obvodnímu báňskému úřadu, s nesplněním této povinnosti není spojeno pozbytí účinnosti smlouvy. Zápis do evidence vedené státní báňskou službou nemá konstitutivní účinek, smlouva o převodu může být předložena s jakýmkoli odstupem, aniž by to mělo vliv na její platnost. Pozdní předložení smlouvy může zakládat odpovědnost za pořádkový delikt, ale nemá dopad do soukromoprávních vztahů mezi účastníky smlouvy.
14. Žalobce popsal, že poté, co uzavřel smlouvy dne 20. 8. 2001 a obdržel rozhodnutí o souhlasu, uzavřel smlouvy znovu, neboť neexistovala judikatura, která by uzavření smluv o převodu před vydáním rozhodnutí o předchozím souhlasu umožňovala. Teprve po letech soudních řízení se prokázalo, že neplatné jsou naopak později předložené smlouvy o převodu, pozdější neplatnost smluv o převodu nemůže mít vliv na platnost smluv uzavřených dříve. Když žalobce z rozhodnutí insolvenčních soudů zjistil, že později uzavřené smlouvy jsou neplatné, a poté, co se domohl věcného projednání žádosti o určení právního vztahu podané v roce 2008, předložil báňskému úřadu dříve uzavřené smlouvy o převodu.

15. Žalobce znovu poukázal na závěry rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 6. 2014, č. j. 4 As 40/2014-40, a ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/20115-38, podle nichž nemůže být smlouva o převodu dobývacích prostorů neplatná jen proto, že byla uzavřena před vydáním předběžného souhlasu obvodního báňského úřadu. Takový požadavek podle žalobce nelze dovodit ani z rozhodnutí o předchozím souhlasu, kde se hovoří o uzavření smlouvy v budoucím čase. Z textu rozhodnutí o předchozím souhlasu nelze dovodit, že by se vztahoval k nějaké konkrétní smlouvě, nelze vyloučit, že by se nemohl vztahovat k již existující smlouvě o převodu.
16. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že správní orgány nemají povinnost zohlednit podklady předložené účastníky řízení. Správní orgán musí přihlédnout ke všemu, co vyjde v řízení najevo, a je na jeho odůvodněné úvaze, jakým způsobem se tak stane. Žalobce předložil smlouvy ze dne 20. 8. 2001, správní orgány pro závěr, že jsou smlouvy neúčinné, nemají přesvědčivé důkazy. Platnosti smluv nemohlo být překážkou, že v době jejich uzavření žalobce neměl oprávnění k hornické činnosti. Z § 24 odst. 11 horního zákona vyplývá, že takový postup je možný. Nelze dovodit, jak žalovaný tvrdí, že se ustanovení vztahuje pouze na situace, kdy hornická činnost není dosud v dobývacím prostoru povolena. Navíc podmínka udělení oprávnění k hornické činnosti ke dni účinnosti smlouvy o převodu, která nastala až právní mocí rozhodnutí o udělení předchozího souhlasu, byla splněna. Nelze tedy tvrdit, že smlouva byla v rozporu s § 27 odst. 7 horního zákona. Lze dovodit, že i v případě převodu má nový držitel tříletou lhůtu na to, aby si povolení k provádění hornické činnosti obstaral.
17. Právní mocí rozhodnutí o předchozím souhlasu se stal žalobce držitelem předmětných dobývacích prostorů na základě smluv uzavřených dne 20. 8. 2001. Jejich předložení se značným časovým odstupem nemá na jejich platnost vliv a báňský úřad byl povinen na jejich základě žalobce zaevidovat jako držitele předmětných dobývacích prostorů. Nebylo zjištěno, že by žalobce po vydání rozhodnutí o předchozím souhlasu práva k dobývacím prostorům pozbyl.
18. Rozhodnutí správních orgánů jsou v rozporu s právními předpisy, proto žalobce navrhoval zrušení napadeného rozhodnutí, případně prvostupňového rozhodnutí, a vrácení žalovanému k dalšímu řízení a žádal o přiznání náhrady nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve svém vyjádření zopakoval skutečnosti uvedené v prvostupňovém i napadeném rozhodnutí. Shrnul, že na organizaci X byly dobývací prostory převedeny v souladu s § 27 odst. 7 horního zákona organizací X na základě smluv uzavřených dne X. Smlouvy o převodu dobývacích prostorů z roku 2002, které byly uzavřeny X a žalobcem, kterým předcházela rozhodnutí příslušného obvodního báňského úřadu o předchozím souhlasu ze dne 24. 7. 2002, jsou od počátku neplatné, žalovaný odkázal na výsledky soudních řízení ohledně neplatnosti valné hromady X. Neplatnost smluv potvrdily také výsledky řízení insolvenčních soudů ve věci vyloučení oprávnění k dobývání v dobývacích prostorech z konkursní podstaty X. Protože smlouvy o převodu z roku 2002 nebyly platně uzavřeny, nelze přihlížet ani k předchozím souhlasům ze dne X, ani k potvrzení o změně v evidenci dobývacích prostorů ze dne X.
20. Žalovaný poukázal na to, že žalobce se v žádném z předchozích soudních řízení smluv z roku 2001 nedovolával, své nároky vždy opíral o smlouvy z roku 2002. Přestože se civilní soudy zabývaly otázkou, kdo je držitelem dobývacích prostorů, jako předběžnou, jsou jejich právní závěry relevantní. Soudy, včetně vrcholných soudů soudní soustavy, dovodily, že dobývací prostory byly po právu zařazeny do konkursní podstaty X, neboť byla organizací oprávněnou k dobývání výhradního ložiska v předmětných dobývacích prostorech, nemohlo tedy dojít k převodu na žalobce v roce 2002 ani předtím. Žalovaný zdůraznil, že musí existovat vzájemná procesně právní vazba mezi smlouvou mezi organizacemi o převodu dobývacího prostoru a pravomocným předchozím souhlasem. Žalobce na základě přechodných souhlasů obvodního báňského úřadu předložil k převodu smlouvy uzavřené v roce 2002, nikoli v roce 2001.

Z předchozích souhlasů přitom vyplývá, že v době jejich vydání žádná smlouva nebyla uzavřena. A jsou to smlouvy z roku 2002, které na předchozí souhlas obvodního báňského úřadu odkazují. V každém předchozím souhlasu byla mj. stanovena podmínka, že dobývací prostor může být smluvně převeden až po doložení samostatné smlouvy o převodu dobývacího prostoru na obvodní báňský úřad. Smlouvy z roku 2001 předloženy nebyly, k těmto smlouvám tak nebyla provedena přeregistrace v evidenci. A přestože je rozhodnutí o předchozím souhlasu k převodu oprávnění k dobývání výhradního v dobývacím prostoru vydáváno k převodu a nikoliv ke smlouvě, je uzavíraná smlouva vždy vztažena ke konkrétnímu předchozímu souhlasu k převodu dobývacího prostoru. V reakci na citaci závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38, žalovaný uvedl, že k žádosti o předchozí souhlas nebyla jako příloha přiložena žádná smlouva uzavřená údajně dne 20. 8. 2001. Pokud by žalobce byl oprávněným dobývat výhradní ložisko v předmětných dobývacích prostorech, musel by plnit povinnosti plynoucí z horních předpisů, žalobce se však takto nechoval a soudům i správním orgánům předkládal smlouvy z roku 2002.

21. Jako vytrženou z kontextu rozhodnutí žalovaný odmítl námitku týkající se povinnosti zohlednit podklady předložené účastníky řízení. Podklady, které žalobce předložil, obvodní báňský úřad posoudil, pouze k nim nepřihlédl, resp. na základě zákonných požadavků žalobci nevyhověl. Jeho úvahy, kterými se řídil při hodnocení podkladů a výkladu právních předpisů a posouzení námitek, jsou v prvostupňovém rozhodnutí uvedeny zejména na str. 12 až 18.
22. Oprávněnou organizací na základě předložených podkladů je dosud organizace X, nikoli žalobce. V závěru žalovaný upozornil na problém předložení smluv z roku 2001 pouze v ověřené kopii, bez existence originálu, přitom se v poslední době objevují případy účelového vyhotovování a předkládání nepůvodních dokumentů.
23. Žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

VI. Posouzení věci soudem

24. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a v mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. s tím, že přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s., takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.
25. Meritem sporu je posouzení, zda v řízení o určení právního vztahu podle § 142 odst. 1 správního řádu orgány státní báňské správy posoudily správně otázku, kdo je držitelem oprávnění k dobývání v předmětných dobývacích prostorech.
26. Podle § 27 odst. 7 horního zákona *[o]rganizace může smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu obvodního báňského úřadu; ustanovení § 24 odst. 6 o tříleté lhůtě pro požádání o povolení hornické činnosti zde platí obdobně. Převedení dobývacího prostoru, doložené stejnopisem smlouvy, oznámí převádějící organizace obvodnímu báňskému úřadu.*
27. Uvedené ustanovení umožňuje organizaci smluvně převést dobývací prostor na jinou organizaci po předchozím souhlasu místně příslušného obvodního báňského úřadu. Jedná se sice o smluvní převod, nicméně k převodu se vyžaduje souhlas obvodního báňského úřadu, právo dobývat výhradní ložiska v dobývacím prostoru je tak svou povahou veřejné subjektivní právo organizace (srov. usnesení zvláštního senátu ze dne 14. 12. 2017, č. j. Konf 18/2016-63, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2018, č. j. 5 As 90/2016-56, rozsudky dostupné na www.nssoud.cz). Citované ustanovení koncipuje souhlas obvodního báňského úřadu jako

předchozí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2014, č. j. 9 As 186/2014-32), tedy jde o souhlas obvodního báňského úřadu k převodu, nikoli ke smlouvě, neboť ta není v době vydání předchozího souhlasu uzavřena, horní zákon počítá s jejím uzavřením až jako s následným krokem. Judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudky ze dne 6. 6. 2014, č. j. 4 As 40/2014-38, a ze dne 16. 3. 2016, č. j. 4 As 242/2015-38), současně dovodila, že na překážku platnosti převodu dobývacího prostoru není, pokud není dodržena přesná posloupnost v podobě nejprve udělení souhlasu obvodního báňského úřadu a poté uzavření smlouvy a následného převodu. V posledně označeném rozsudku Nejvyšší správní soud v bodu [19] uvedl: „... *Převod dobývacího prostoru mezi organizacemi sice musí být v časové souvislosti na posledním místě, avšak to nijak nevylučuje, aby byla podána žádost o vyslovení souhlasu s tímto převodem, jež přílohou bude již uzavřená smlouva o tomto převodu dobývacího prostoru, která bude na udělení tohoto souhlasu patřičným způsobem navázána.*“

28. Z citovaného závěru vyplývá, že organizacím nic nebrání uzavřít smlouvu o převodu dobývacího prostoru ještě před vydáním souhlasu příslušného obvodního báňského úřadu, nicméně je třeba vnímat, že k uvedenému závěru Nejvyšší správní soud dospěl v situaci, kdy následně udělený souhlas obvodního báňského úřadu měl návaznost a byl spojen s konkrétní smlouvou uzavřenou před jeho udělením, jež byla přílohou žádosti o vydání souhlasu s převodem dobývacího prostoru. Za správný tak soud považuje výklad žalovaného, který akceptuje i možnost následného souhlasu ze strany obvodního báňského úřadu podle § 27 odst. 7 horního zákona s převodem dobývacího prostoru, ovšem při zachování procesně právní vazby smlouvy o převodu a vydaného souhlasu s převodem dobývacího prostoru.
29. Vůči závěru, že na organizaci X byly dobývací prostory převedeny v souladu s § 27 odst. 7 horního zákona organizací X na základě smluv uzavřených dne X, žalobce ničeho nenamítá.
30. Správním orgánům soud přisvědčuje, že k platnému převodu předmětných dobývacích prostor z této organizace na žalobce na základě jednotlivých smluv o převodu dobývacích prostorů ze dne X nedošlo, byť byly k jednotlivým převodům OBÚ Brno vydány předchozí souhlasy rozhodnutími ze dne 24. 7. 2002, převody byly OBÚ Brno oznámeny přípisy ze dne X a zaevidovány ve smyslu § 29 odst. 3 horního zákona. Smlouvy ze dne X totiž nebyly platně uzavřeny, neboť za organizaci X byly podepsány X jako neplatně zvoleným statutárním orgánem. V podrobnostech odkazuje soud na závěry správního orgánu I. stupně na str. 14 rozhodnutí a závěry žalovaného na str. 2 a 5 rozhodnutí. Neplatnost smluv o převodu dobývacích prostorů potvrdily i výsledky řízení insolvenčních soudů ve věci vyloučení oprávnění k dobývání v dobývacích prostorech z konkursní podstaty X. S těmito závěry ostatně žalobce nepolemizuje.
31. Soud souhlasí se správními orgány, které vzhledem k neplatnosti smluv ze dne X předložených OBÚ Brno dovodily, že nelze přihlížet ani k předchozím souhlasům OBÚ Brno uděleným v rozhodnutích ze dne 24. 7. 2002, ani k následně vydaným potvrzením o změně v evidenci dobývacích prostorů ze dne 26. 8. 2002. Je třeba připomenout, že žalobce na základě přechozích souhlasů OBÚ Brno předložil k převodu ve smyslu § 27 odst. 7 horního zákona neplatné smlouvy uzavřené X, nikoli smlouvy ze dne 20. 8. 2001. Z předchozích souhlasů OBÚ Brno, konkrétně ze znění podmínek pod body 1) a 3) jednoznačně vyplývá, že v době jejich vydání ještě nebyly žádné smlouvy o převodu dobývacích prostorů uzavřeny. Smlouvy uzavřené dne X pak v čl. III odkazují na udělení předchozího souhlasu jednotlivými rozhodnutími OBÚ Brno vydané v roce 2002.
32. Také soud dospěl k závěru, že k platnému převodu dobývacích prostorů ve smyslu § 27 odst. 7 horního zákona nedošlo na základě smluv o převodu dobývacích prostorů uzavřených dne 20. 8. 2001 ve spojení se souhlasy vydanými dne 24. 7. 2002, jestliže byly tyto smlouvy příslušnému obvodnímu báňskému úřadu žalobcem předloženy až dne 7. 2. 2019. Žalobce přehlíží, že tím nebyly splněny podmínky stanovené v jednotlivých rozhodnutích o předchozím souhlasu s převodem dobývacích prostorů na žalobce stanovené v bodu 3) d), tj. že bude neprodleně

učiněno oznámení převedení dobývacích prostorů OBÚ Brno, doložené stejnopisem uvedené smlouvy. Těmi, jak už bylo řečeno, byly ovšem neplatné smlouvy uzavřené dne 21. 8. 2002. Dle podmínky pod bodem 5) rozhodnutí o předchozím souhlasu byla platnost souhlasu omezena do 31. 12. 2002, i z tohoto důvodu nelze hledět na převod na základě smluv uzavřených dne 20. 8. 2001 a příslušnému obvodnímu báňskému úřadu předložených až dne 7. 2. 2019, tj. po téměř 18 letech, jako na převod v souladu s § 27 odst. 7 horního zákona. Není tedy pravdou, že by žalobce mohl ohlásit převod dobývacích prostorů a předložit stejnopisy smluv o převodu dobývacích prostorů příslušnému báňskému úřadu kdykoli. Ve shodě se žalovaným se i soud pozastavuje nad tím, že žalobce se smluv uzavřených dne 20. 8. 2001 dovolal teprve v roce 2019, nikoli dříve, ať již v probíhajících správních či soudních řízeních, když neplatnost usnesení valné hromady společnosti X byla soudy pravomocně vyslovena již na počátku roku 2009 a bylo možné předpokládat, že tato skutečnost bude mít dopad i na právní jednání společnosti, včetně smluvního převodu dobývacích prostorů.

33. Žalobce dále nesouhlasil se závěrem žalovaného, že platnosti smluv uzavřených dne 20. 8. 2001 bylo na překážku také to, že žalobce v té době neměl oprávnění k hornické činnosti. I v tomto směru se soud plně ztotožnil s argumentací žalovaného. Závěr, že organizací, na kterou lze dobývací prostor převést, může být pouze organizace oprávněná k provádění hornické činnosti, vyplývá z § 5a ve spojení s § 28 odst. 1 písm. d) horního zákona (srov. Horní zákon. Komentář. Ondřej VÍCHA, Wolters Kluwer, Praha, 2017). Ustanovení § 5a horního zákona definuje, kdo je organizací podle horního zákona, tak, že jsou jimi *právníké a fyzické osoby, které v rámci podnikatelské činnosti při splnění podmínek stanovených právními předpisy vykonávají vyhledávání, průzkum nebo dobývání vybraných ložisek nebo jinou hornickou činnost*, přičemž taková činnost může být vykonávána pouze na základě oprávnění k hornické činnosti vydaného příslušným orgánem báňské správy podle § 5 odst. 2 zákona č. 61/1988 Sb., o hornické činnosti, výbušninách a o státní báňské správě (dále „zákon o hornické činnosti“). Ostatně z odůvodnění rozhodnutí o předchozích souhlasech ze dne 24. 7. 2002 s převodem dobývacích prostorů vyplývá, že se jedná o podstatnou skutečnost, kterou obvodní báňský úřad zkoumá před vydáním souhlasu s převodem a kterou jako jedinou odůvodnil udělení souhlasu s převodem. V souzeném případě byly předchozí souhlasy OBÚ Brno vydány v návaznosti na oprávnění k hornické činnosti, které bylo žalobci uděleno příslušným obvodním báňským úřadem až dne 30. 5. 2002, č. j. 2011/02/415.2., podle § 5 odst. 2 zákona o hornické činnosti. Vysvětlení žalobce, že pozdější smlouvy uzavřel v roce 2002 z důvodu právní jistoty, neboť neexistovala judikatura vztahující se k možnosti teprve následně uděleného souhlasu obvodního báňského úřadu s převodem, se tak soudu jeví jako účelové. Smlouvy o převodu dobývacích prostorů uzavřené dne 20. 8. 2001 byly uzavřeny v době, kdy žalobce nedisponoval příslušným oprávněním k hornické činnosti, nebyl tak organizací ve smyslu § 5a horního zákona, na kterou lze podle § 27 odst. 7 horního zákona s předchozím souhlasem obvodního báňského úřadu převést dobývací prostor. Opak nelze dovodit ani z ustanovení § 24 odst. 11 horního zákona, které ve spojení s § 27 odst. 7 horního zákona hovoří o nutnosti požádat do tří let od vstupu smlouvy o převodu dobývacího prostoru v platnost o povolení k hornické činnosti. Jde však o povolení hornické činnosti vydané podle § 10 zákona o hornické činnosti, nikoli o oprávnění k provádění hornické činnosti ve smyslu § 5 odst. 2 zákona o hornické činnosti, jak se nesprávně domnívá žalobce.
34. Soud neshledal důvodnou ani námitku porušení povinnosti přihlédnout ke všemu, co vyjde ve správním řízení najevo. Žalobce předložil smlouvy o převodu dobývacích prostorů ze dne 20. 8. 2011, správní orgány se smlouvami nakládaly, jak vyplývá z odůvodnění jejich rozhodnutí, jako s podklady pro rozhodnutí v předmětné věci ve smyslu § 50 odst. 1, § 52 správního řádu, které žalobce předložil na podporu svého tvrzení, že je oprávněným držitelem dobývacích prostorů. Smlouvy ze dne X byly správními orgány vyhodnoceny ve světle ostatních podkladů rozhodnutí, které byly ve věci k dispozici, ovšem správní orgány dospěly k závěru, že se nejedná o podklady, na základě kterých by bylo možné vyhovět žalobcem podané žádosti o určení, že je oprávněným

držitelem dobývacích prostorů, nikoli organizace X. Což ovšem neznamená, že by správní orgány porušily svou povinnost přihlédnout k těmto smlouvám, jak žalobce namítá. Úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení podkladů v souvislosti s ostatními zjištěnými skutečnostmi a ve světle relevantních ustanovení horního zákona, byly v prvostupňovém rozhodnutí řádně rozvedeny zejména na str. 12 až 18. Rovněž žalovaný se přezkoumatelným způsobem s těmito smlouvami vypořádal. Pokud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že „*správní orgány nemají povinnost zohlednit podklady předložené účastníky řízení*“, je z kontextu celého odůvodnění zřejmý význam citovaného textu. Žalovaný chtěl nepochybně vyjádřit, že předložené podklady správní orgán hodnotí podle zásad volného hodnocení důkazů, přičemž není povinen podklady předložené žalobcem zohlednit ve smyslu vždy vyhovět jeho požadavkům a ztotožnit se s jeho pohledem na hodnocení podkladů. Soud má tedy za to, že napadená rozhodnutí nejsou zatížena ani namítanou procesní vadou.

VII. Závěr a náklady řízení

35. Z uvedených důvodů shledal soud žalobu nedůvodnou a podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji zamítnul. O žalobě rozhodoval v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce do 2 týdnů od doručení výzvy s takovým projednáním věci nevyjádřil svůj nesouhlas, a proto se má za to, že souhlas udělil, neboť byl o uvedeném následku ve výzvě soudu výslovně poučen.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci byl úspěšný žalovaný správní orgán, ten ovšem náhradu nákladů nežádal, ostatně mu ani žádné náklady nad rámec běžné činnosti nevznikly, soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
37. O náhradě nákladů osoby zúčastněné na řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 5 s. ř. s. tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává, neboť jí v řízení nebyla uložena žádná povinnost, s jejímž splněním by jí takové náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 13. červenec 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu